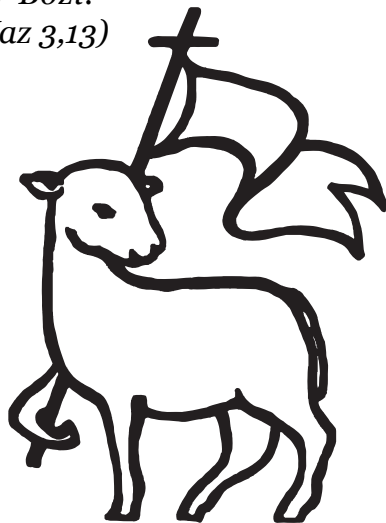

*Tak je tomu s každým člověkem:
To, že jí a pije a okusí při veškerém
svém pachtění dobrých věcí, je dar Boží.*

(Kaz 3,13)

Nové

Bratrské Listy

Z obsahu

kázání

s čím musí počítat Kristův svědek
250 let od smrti M. L. Zinzendorfa

Jednota v Severní Americe

náš seniorát - Potštejn

kázání

Vyvedení z úzkých
(*H. Jalušková*)

biblické a teologické studie

S čím musí počítat Kristův svědek
(*M. Heryán*)

dějiny

250 let od úmrtí M. L. Zinzendorfa
(*jhjr*)

unitas fratrum

Jednota v Severní Americe
(*jhjr*)
Konference v Bethlehemu
(*J. Halama*)

náš seniorát

Američtí Moravané zpívali v Praze
(*M. Ulrichová*)
Setkání dorostu
Diamantová manželé (*J. Polma*)
Potštejn (*N. Běťáková*)

z církvi doma i ve světě

ráj srdce

připravuje *M. Matouš*

Nové Bratrské Listy

12. ročník (2010)

Vydává **OCHRANOVSKÝ SBOR**
při ČCE v Praze

Čajkovského 8, 130 00 Praha 3
tel: 224 941 870

e-mail: uf.praga@centrum.cz

Registrováno pod zn. MK ČR E 12555

59 Milé čtenářky, milí čtenáři,

s velkým zpožděním vydáváme toto číslo Nových bratrských listů. Je to zaviněno redaktorovou zaneprázdněností a bude to napraveno, doufejme, novým redaktorem či redaktorkou pro nadcházející rok.

63 Ve společnosti mezitím proběhly komunální volby a mnozí z nás znovu zkla-maně zjišťují, že politici chtějí pouze naše hlasy, ale jinak o nás nestojí a vedou si své soukromé zápsy a obchody. Nemělo by nás to překvapovat, ale ani vést k rezignaci. Jsou místa, kde volby přinesly naději a příště jich může být víc. Naše heslo na obálce nám ovšem připomíná, že když se něco povede a přinese radost, je to dar. 65 Není to samozřejmé, že bychom my lidé jednali spravedlivě a moudře - ale může nám to někdy být dáno. 69

70 Zpoždění našeho časopisu způsobilo, že s ním letos vstupujeme do adventu. V obsahu se to promítlo jen minimálně, neboť ten ještě přináší zprávy z léta. Advent však nastává a s ním nové připomenutí zvěsti o pokoji, uprostřed nepokojů a neštěstí, o nichž nás neúnavně informují sdělovací prostředky. 71 72 73

74 Můžeme vůbec v naší situaci trávit čas pokojně, s radostí a vděčností? Zavřít se doma nebo v modlitebně, nemyslet na bídu světa a chválit Boha? Myslím, že nám nezbyvá, než se naučit s Jóbem chválit Boha uprostřed vši té bídy a snažit se ji aspoň o kousek zmenšit.

Pokojný advent přeje *J. Halama, Jr.*

Děkujeme za podporu pro náš časopis.

Číslo účtu 13198319/0800

kázání

Vyvedení z úzkých

Jdi, shromážd' izraelské starší a pověz jim: „Ukázal se mi Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův a řekl: rozhodl jsem se vás navštívit, vím jak s vámi v Egyptě nakládají a prohlásil jsem: Vyvedu vás z Egyptského ujařmení do země Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúzejců do země oplývající mlékem a medem“. (Ex.3,16-17)

Drama v temné noci. Hořící keř, v uctivé vzdálenosti a tváří zakrytou stojí bosý Mojžíš. Chvěl se bázní pevně přikován božím hlasem k místu zjevení.

Jak mdlé a laciné obrázky jsou obrázky v ilustrovaných biblích. Kdepak barevná ilustrace, vždyť tady jde o život a budoucnost Božího lidu. Začíná opět proces záchrany.

K uším zkoprnělého Mojžíše doléhá Boží hlas „Vyvedeš můj lid z Egyptského ujařmení do země oplývající mlékem a medem“. Divíme se, že tak velikou důvěru Bůh do Mojžíše vložil? Vraťme se proto rychle k textu v.16 „Jdi! Shromáždíš izraelské starší a povíš jim: Ukázal se mi Hospodin Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, Bůh Jákobův a řekl: Rozhodl jsem se vás navšívit, proto, jak s vámi nakládají v Egyptě, a prohlásil jsem: Vyvedu vás z Egyptského pokoření do země oplývající mlékem a medem.

Hospodin vede, my lidé jsme jeho nástroji, chceme-li. Mojžíšovi se nechce. Cítí se tak málo talentovaný pro tento úkol. Jakoby přeslechl Hospodinův slib - vyvedu vás.

Už bylo dost Egyptské zlovůle, pojďte pryč, nemohu se dívat na vaše utrpení, jsem vašim Bohem, a tak jako Abrahám, Izák a Jákob v mé síle vykročili, vykročte i vy.

Asi toto měl Mojžíš vyřídít svému lidu. Nebojme se, Hospodin, náš Bůh, bude s námi.

Leč člověčí slabost hnětla Mojžíše dál. „ Co když, Pane - já na to nemám, řečnit neumím, autorita také veškerá žádná“. Ach ty naše úhybné manévry, jak je člověk stále stejný. Poznáváme se v tom starověkém Hebrejci? Ještě, že je Hospodin trpělivý: „Nedělej si starosti Mojžíši, já jsem ti dal ústa, já tě naučím, co máš mluvit“.

Však ani toto Mojžíšovi nestačilo : Prosím Panovníče, pošli si koho chceš“. Ó jak se Mojžíšovi nechtělo. Tak dost! Boží trpělivost má své meze. Je tu Áron, ten umí mluvit, a já Hospodin budu s vámi! Až nyní Mojžíš poslechl.

A spolu s Áronem vyřídil lidu všechna Hospodinova slova. A lidé uvěřili, padli na kolena a klaněli se svému Bohu.

Hospodin si hněte svého člověka. Tvaruje hlínu naši přirozenosti a oživuje ji svým Duchem. Nepotřebuje sebevědomé vůdce, ale všelijak nestatečné tvaruje ve své dlani do podoby odvážných a věrných následovníků. Už tehdy dávno - a až do konce věků.

A tak Mojžíš s Áronem vede Izraelský lid do země zaslíbené, do země hojnosti darů, do země mléka a medu.

Nalézáme se v oblasti poetických obrazů a symbolů, které prorůstají bibli od začátku až do konce. Mléko a med - symboly hojnosti Božích darů. Tento obraz je pradávný, pochází ještě z předbiblické doby. Mléko je pokrm pastýře, který se stará o ovečky a jehňátka. Mléko dává matka dítěti. Z pohledu starověkého člověka, mléko v ní vytváří Bůh sám. Je to obraz toho, co oživuje. Med je nebeská strava božstev a blažených. Země zaslíbená je ráj, tam Hospodin přebývá se svým lidem.

Je to oblast souznění Stvořitele se stvořením. Pravý domov člověka. Tam může shodit všechnu tu Egyptskou otročinu, ponižování a trápení, tam není jen pracovní silou, ale svobodnou osobností.

Jak úžasný cíl Bůh nabízí svému vyvolenému lidu, jak těžký úkol zadává Mojžíšovi. Boží lid to má vždycky těžké. Projdeme si bibli od začátku do konce. Cíl je nádherný, cesta trnitá. Nám nezbývá, než se prodírat, prosit o sílu k dalšímu kroku, k dalšímu nadechnutí. Hospodin je vždy s námi a dodává nám sílu, když uklouzneme, milosrdně nás zvedá. Když se cítíme slabí, pošle nám k pomoci „Árona“, našeho bližního. Když se hodně vzpíráme, použije proutek. Takový je Pán Bůh pedagog. Mojžíš to prožil. Jak se mu podobáme. Teď jde o to, abychom se vydali na cestu s ním, nebáli se trní a spolehli se na Boží pomoc.

Ostrůvky zaslíbené země můžeme v Boží síle vytvářet už nyní. Jsou všude tam, kde panuje Boží vůle, láska, pravda a spravedlnost. Proto vystupme z našich pevností a Egyptů. Pán Bůh nám dá sílu.

„Já Hospodin vám dám vystoupit z útrap Egypta do země oplývající mlékem a medem“. Vstupme do tohoto Božího magnetického pole. On o nás stojí.

A tak pojďme!

Hana Jalušková

biblické a teologické studie

S čím musí počítat Kristův svědek

Zní to jako zákon. Slovo „musí“ avizuje nedobré věci. Ano, ten, kdo následuje Krista Ježíše, musí počítat s tím, že není učedník nad mistra a že se bude muset v tomto směru svému Mistru podobat. Utrpením a těžkostmi, s nimiž musíme na této cestě počítat, zrajeme. Ale Pán Ježíš dává svým učedníkům nejen přímá oznámení o tom, co je čeká, co nebude lehké, ale má pro ně i svá zaslíbení. To nejslavnější zaslíbení je toto: „A hle, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20)

1. Boží svědek nejde sám

Už proto, že je poslán. Nejde sám od sebe. Vzpomeňme také, že Pán Ježíš vysílal své učedníky po dvou. Toto posláním, totiž aby roznesli zvěst o Božím království po celé krajině, znovu obnoví po svém vzkříšení, když jim říká: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...“ To už vědí, že nejsou sami a že nejdou sami, že je posílá jejich Pán. I dnes je velikou posilou, když někoho posílá sbor do služby nebo ke studiu bohosloví. Nevysílá je jen ono společenství sboru, ale vzkříšený Pán, který je mezi námi. To je velká věc, když smíme věřit, že nejsme samozvanci.

Jak to poznáme? Jeremiáš o sobě říká, že se do posláním proroka nevnutil. Bránil se, nechťelo se mu. Jeremiáš, to byl mládežník. Ale musel jít. „Namlouvali mne, Hospodine, a dal jsem se přemluvit.“ Právě v tomto vnitřním tlaku si ověřuje, že není samozvancem, že byl opravdu poslán. Je dobré, když i nás vysílá určitý sbor nebo určitý kruh. Je dobré, jestliže smíme vědět, že jsme kryti přímluvnými modlitbami. Když je kazatel ordinován, modlí se za něj celé shromáždění a bratři a sestry, kteří jsou kolem něho. V každém sboru by měly být přímluvné modlitby za kazatele všech církví. Nejsem sám nejen v tom smyslu, že jsem se do svědecké služby nevetřel, ale i v tom smyslu, že je někdo se mnou, že je tu ten, který mne vede přes vody a přes oheň.

2. Boží svědek nezůstane sám

Nezůstanu sám už proto, že Pán Ježíš vysílal své učedníky po dvou a je to jeho vůle, abychom po dvou šli. Ti dva, to je „existenční minimum“. Proč Pán Ježíš vysílal učedníky po dvou? Mohl vysílat trojice a mohl se přitom opřít o Starý zákon. On vysílá po dvou. A to i ten širší kruh učedníků. Ti dva mohou opravdu tvořit dokonalou jednotu. Kdyby měli být tři, hrozí totiž vždy nebezpečí, že bude jeden mít pocit, že druzí dva jsou proti němu. Ve dvojici je něco velice hlubokého. Do následování ovšem vstupuje každý sám – i když se rozhoduje pro Krista třeba celá skupina. Každý z nich konec konců musí sám projít těsnou branou. Ta brána je tak těsná, že v ní každý nechá starý kabát starého života. Nikdo nás v té chvíli nepodepře. Jsme skutečně sami. Někdy se při tom trhají i velice vzácné svazky. Ale za tou hranicí se zase navazují svazky nové. Ondřej najde Šimona, Filip Natanaele. Důležité je, aby nás síla magnetu Ježíše Krista zmagnetizovala tak, abychom mohli přitahovat i druhé.

3. Boží svědek ví, do čeho jde

Jde do světa, jehož Pánem je Ježíš Kristus. Tento svět je ve stavu vzpoury vůči Kristu. Když do něho jdeme, ocitáme se v nebezpečí, že začneme hrát roli „rytíře smutné postavy“ v tom smyslu, že najednou vidíme kolem sebe větrné mlýny a obry, s nimiž musíme bojovat. I nám, pod vlivem bible, se stává, že všechno vidíme jinak a domníváme se, že je třeba proti všemu bojovat. Ano, je třeba brát vážně boj s tímto světem, ale ne na život a na smrt. My máme tento Bohem milovaný svět milovat. Neměli bychom vstupovat do světa a za lidmi s negativními myšlenkami. Pamatujme, že negativní myšlenky

nejenom nás vnitřně oslabují, ale také vysílají negativní signály tím směrem, kterým chceme jít. Měli bychom žehnat těm, za nimiž jdeme, a nikoli proklínat. Často potká-
váme lidi v takové podobě, jak o nich hovoříme, jak na ně myslíme. Mnohá pastorační
setkání selhala proto, že jsme lidi vehnali do opozice proti sobě, tím, že jsme o nich
hovořili dříve velmi negativním způsobem.

4. Božímu svědku Duch rovná cestu

Žalmista prosí, aby ho dobrotivý Duch vodil jako po rovné zemi (Ž 143,10). Toto
vedení Duchem prožil apoštol Pavel, když chodil po asijské zemi. To, co se nám jeví
moudré a účelné, to se vůbec nemusí jevit moudré a účelné Pánu Bohu v jeho plánech.
Jsme-li na cestě víry s konkrétním posláním, je potřeba včas volat o vedení Duchem
svatým a včas se na jeho vedení připravovat. Na poslední chvíli se sotva staneme citliví
na pokyny Božího Ducha, pokud se tomu nenaučíme v drobných věcech každodenního
rozhodování. V tiché modlitbě bychom se měli učit naslouchat Božímu hlasu a čekat
odpovědi. Pak budeme překvapeni, že najdeme dveře otevřené a pravé slovo a lidé budou
zralí slyšet Boží svědectví. Bůh často postaví na hlavu naši rozumovou strategii. Diakon
Filip byl vytržen z úspěšné evangelizační práce a poslán Duchem Božím na cestu v pus-
tině, za mouřenínem.

5. Boží svědek může narazit na nepochopení

To vyznává již žalmista: „Za cizího mne mají mí bratři, cizincem jsem pro syny své
matky, neboť horlivost o tvůj dům mě strávila... (Ž 69). Je možné, aby Boží svědek nebyl
pochopen i v prostředí evangelického. Zvyková tradice se může srazit s opravdovostí a
vroucností, strážlivost s vroucím duchem. Je potřeba, aby církev měla vedle „strážlivých“
také lidí, kteří si vyprosili vroucího ducha. Jinak se v církvi bude šířit jenom mrazivý
chlad. I Pán Ježíš poznal nepochopení těch nejbližších. Sám řekl, že ho strávila horli-
vost o Boží dům. I nám se to může stát, jestliže budeme usilovat horlivě o věci Boží.
Jen si dejme pozor, abychom nedráždili věcmi, které by nebyly z ducha Božího. Dejme
si pozor na to, jak reprezentujeme Krista před lidmi, mezi kterými žijeme. Ten zlý se
brání a nechce ztrácet pozice. Všude tam, kde evangelium Kristovo vstupuje do tohoto
světa, kde prolamuje rovinu našeho života, se děje něco podobného. Ve světě se rozmá-
hají sekty, pověry, falešná náboženství. V tom jsou signály posledního času nebo nového
blížícího se průlomu díla Kristova. Obojí je možné. Karafiát klade v závěru svého kate-
chismu otázku: „A ty si myslíš, že není ďábel? Jen zkus doopravdy Krista Pána následovat
a uvidíš, jak ten zlý začne zuřit.“ Neexistuje žádný článek apoštolského vyznání víry,
abychom věřili v toho zlého. Ale okoušíme jeho záluďnost. Nemusíme ho brát vážně, ale
on bere vážně nás, Boží děti. Čím to je, že se nám ztratilo očekávání skutečné vítězné
moci Ducha svatého, která je zaslíbena v evangeliu? Nesouvisí to se ztrátou reality toho
zlého? Pán Ježíš v prosbě „zbav nás od zlého“ myslí něco velice reálného.

6. Boží svědek smí počítat s jistotou nové kvality

Život s Pánem Ježíšem je těžší, ale je to život bohatší. Na této cestě objevujeme slavnějšího a většího Krista, ale objevujeme ho nejspíše v bojích, které nás na této cestě čekají. V nich se člověk naučí vydávat se cele Bohu a žít život jenom z víry. Co to znamená, žít život jenom z víry? Pokud máme pod nohama pevnou půdu, potud jsme si jisti. To, že voda skutečně nese, poznáte podle toho, když voda bude trochu hlubší, než jste sami. Nám chybí často tato elementární zkušenost víry, že Boží zaslíbení skutečně platí, že Boží sliby fungují. Kdo se na ně spolehne, objevuje, jak jsou úžasně pravdivé. Učit se žít z víry. Tady se zapisujeme do úplně nové školy, do školy víry, důvěry, školy naprostého spolehnutí. Tady se učíme také podrobit všechny oblasti života Kristově vládě. Počítejme ovšem s tím, že tam, kde člověk vstoupí do této školy víry, bude ostřelován.

Miroslav Heryán

(z materiálu evangelizačního kurzu ČCE 1988)

dějiny

250 let od úmrtí M. L. Zinzendorfa

Letos 9. května uplynulo 250 let od úmrtí hraběte Mikuláše Ludvíka Zinzendorfa, jejího ochránce, spoluzakladatele a biskupa. Ne příliš dávno jsme vzpomínali třísté výročí jeho narození a NBL přinesly celou řadu textů o jeho životě a díle. Proto tentokrát nabízíme zamyšlení nad Zinzendorfovou teologií z pera amerického biskupa a teologa Jednoty, Arthura Freemana, z jeho knihy o teologii hraběte N. L. Zinzendorfa.

Zinzendorfova role v předání a přetvoření tradice Jednoty bratrské byla zásadní. Ačkoli ho mnozí vykládají na základě osvícenství, jeho životních zkušeností, luterského pietismu jeho rodiny a teologických proudů jeho doby, nemůžeme ignorovat význam skupiny Moravanů na jeho panství. Přinesli si s sebou svou tradici, obnovili své kněžství a rozsáhle se podíleli na misijní práci Obnovené jednoty. Mezi Zinzendorfovou teologií, s jejím důrazem na vztah, a chápáním podstatných věcí ve staré Jednotě, jsou nápadné podobnosti. Zinzendorf je v pravém smyslu součástí proudu teologického přemýšlení a vyjadřování, které začalo ve staré Jednotě bratrské.

Zinzendorfovy komentáře k překladu Komenského Řádu Jednoty ve vzpomínkách na Kristiana Davida (spis Kristian David, služebník Páně) jsou zajímavé, protože ukazují, že od roku 1727 si byl vědom dějin staré Jednoty a měl zájem o její obnovení, pokud si to přáli Moravané, i když zároveň odporoval přání Moravanů převzít cele další vývoj Ochranova:

„Kristian David byl praktickou osobou. A i když sám zcela nestrávil a nezvládl všechno, co slyšel, měl touhu předávat to dál. Tak také rozvířil záležitost ohledně Jednoty bratrské. Protože v létě 1727 u barona Gersdorffa v Hartmannsdorfu našel Komenského dějiny Bratrské církve s předmluvou doktora Buddaea (latinské). To jsem mu musel přeložit do němčiny. A potom už mi nedali pokoj. Podle nich měl být Řád Jednoty bratrské neprodleně zaveden do praxe a Jednota bratrská obnovena. Nikdy jsem nebyl ochoten dovolit, aby lid, který Spasitel osvobodil, byl zase podroben jhu, pokud by si to sami nepřáli. Také bylo mým zájmem, aby jim bylo obnoveno celé jejich církevní dědictví, pokud si jej byli vědomi bez nutnosti připomínat je. Neboť když jsem četl závěrečné odstavce v Komenského historii, z Pláče 5,21 – Obrát nás, ó Hospodine, k sobě a obnovení budeme; obnov dny naše jakž byly za starodávna. – slzy mi vstoupily do očí. A jistě, kdokoli může číst ono naříkání bez emocí, nemůže mít slitovné srdce.“

Dědictví minulosti má ovlivňovat přítomnost i budoucnost, ale ne příliš striktně. Zinzendorf se snažil vnést dědictví Jednoty do obnovené církve a pokládal to za náležité, ale stejně se snažil o kritické přijetí podnětů z pietismu, Luthera, reformované tradice a mysticismu. Stál ve šlépějích několika tradic a ve své osobě a svém myšlení je spojoval.

V roce 1995 jsem získal v Tanzánii sošku, která představuje osobu stojící na předcích, zjevně tradiční lidové umění. Neexistuje skutečně osamělý, ryze individuální život, ani pro ty, kdo tradice odmítají. Ruce jednoho zakrývají oči druhého, ruka jiného se zdá štourat do něčího oka, někdo vespod je hrben pod vahou jiného, stojícího na jeho hlavě. Někteří, zdá se, netuší, že poskytují oporu jiným, jejich vzájemné vztahy jsou zobrazeny s humorem i s úctou. Myslím si, že určitá „lehkost“ v přístupu k předkům je nutná, abychom skrze ně nacházeli nové a životné formy. Pyramida předků má na vrcholku někoho, kdo se záhy sám stane základem, na kterém bude stát nová generace – zatím o tom však neví. Dívá se dolů, aby viděl, odkud přišel.

Doufám, že Jednota bude naslouchat Zinzendorfovu příspěvku a dovolí mu, aby se stal součástí její současné i budoucí teologické práce. Potřebujeme také důkladnější zkoumání staré Bratrské tradice. Správně nám naši čeští bratři a sestry připomínají, že Jednota nezačala v osmáctém století. Najdete-li v této knize něco, co pro vás bude přínosné a pomůže vám nacházet odpovědi na současné otázky, splnila tato práce svůj účel. Učil jsem kurzy o Zinzendorfově teologii po třicet let na teologickém semináři a jsem přesvědčen, že teologie toho, jehož Karl Barth nazval církevním otcem, který je důležitý pro celou církev, může být nejen připomínkou práce a služby našich předků, ale i podnětem k něčemu novému.

*(A. Freeman. An Ecumenical Theology of the Heart.
The Theology of Count Nicholas Ludwig von Zinzendorf. Bethlehem 1998)*

unitas fratrum

Unitas fratrum v Severní Americe

Jak mnozí víte, v Severní Americe je Jednota dnes zastoupena čtyřmi provinciemi. Severní a Jižní provincií USA, provincií Aljaška a misijní provincií Labrador.

Počátky Jednoty v Americe sahají do r. 1735, kdy skupina dvanácti Bratří přišla do Georgie, tedy na území dnešní jižní provincie (město Savannah). Byla to tehdy britská kolonie a Britové stáli o její zalidnění, aby se mohla lépe bránit proti tlaku Španělů z Floridy a Francouzů z Louisiana. Odtud Bratří zahájili misii mezi indiány v Jižní Karolíně, ale po pár letech práce pro nepříznivé okolnosti skončila a 1740 odešli Moravané do Pennsylvánie. Tam založili 1741 osadu Bethlehem, a protože tím začala nepřetržitá práce, je tento rok brán za rok založení severní americké provincie, čímž je starší než jižní, kde byla práce obnovena až 1753. Na Labradoru začala Jednota pracovat r. 1771 a na Aljašce ještě mnohem později, až 1884, poté, co ji Spojené státy koupily od Ruska.

Smyslem těchto rádků však není znovu líčit historii, spíš přinést nové informace, jak je provincie předložily ložskému synodu.

USA - Severní provincie

Severní americká provincie tvoří se svými 23 tisíci členy sice necelá 3 procenta UF, ale na rozpočtu se podílí více než 20 procenty, podporuje tedy masivně práci v mnoha jiných oblastech.

V poslední době se počty sborů nijak dramaticky nemění, počet členů klesl za posledních deset let asi o 4 tisíce. Provincie má 98 sborů a 114 ordinovaných kazatelů a kazatelek, prezidentkou provincie je od letoška sestra Betsy Miller. Severní provincie je obrovsky rozlehlá, protože zahrnuje i Kalifornii a kanadský distrikt. Na mapě se můžete podívat, jak daleko je z New Yorku do Los Angeles a z kanadského Edmontonu do Washingtonu. Proto je většina práce uskutečňována na úrovni distriktů (východní, západní a kanadský), kde se přece jenom lépe dá udržovat přímý kontakt. Také synod provincie se proto koná jednou za čtyři roky. Záměr založit do roku 2020 dvacet nových sborů, který

Historická budova Central Church v Bethlehemu, postavená v 19. století

stanovil jeden z minulých synodů, se ukazuje jako příliš neskromný, v tuto chvíli vznikají tři sbory, s celkem asi 180 členy.

Tradiční oblastí práce je vzdělávání, Moravian College a teologický seminář v Bethlehemu mají dnes dvousetletou tradici a studuje na nich přes 1500 studentů. V sociální

oblasti roste potřeba domovů pro seniory, jako všude v rozvinutých zemích. Provincie má takových domovů pět – tři v Pensylvánii a po jednom ve Wisconsinu a Minnesotě.

Misijní práci podporují obě americké provincie společně, Board of World Mission je jejich společnou organizací – a pomoc, kterou poskytují prostřednictvím této organizace a řady jiných, není zanedbatelná – za poslední roky to bylo kolem jednoho milionu dolarů.

Kontakty s UF ve světě však udržuje i řada sborů, které pomáhají a přispívají svým partnerským sborům nebo organizacím především ve střední Americe, v Karibské oblasti a v západní Tanzánii.

USA – Jižní provincie

Jižní americká provincie tedy vznikla až na druhý pokus. Lord Granville tu nabídl v polovině 18. století Bratřím ke koupi 100 tisíc akrů (zhruba 400 čtverečních kilometrů)

náměstí ve Winston Salemu s budovou Akademie pro dívky a sborem Home Church

pozemků. Na podzim 1752 si je byli jejich zástupci v čele se Spangenbergem prohlédnout, na jaře 1753 je koupili a na podzim 1753 sem přišla první skupina osadníků z Bethlehemu. Založili tu první osadu – Bethabara.

Jižní provincie je o něco menší než severní, má 57 sborů a deset komunit od Virginie po Floridu. Většina sborů i členů je s severní Karolínou a zase většina z nich ve Winston Salemu a okolí, tradičním centru Jednoty.

Celkový počet členů je necelých 17 tisíc, tedy přibližně dvě procenta z celé UF, jejich příspěvek do společného rozpočtu však je 13.5 procenta. V celé provincii slouží 66 ordinovaných kazatelů a kazatelek, počet členů za poslední desetiletí také klesl, asi o dva tisíce. Je však třeba říci, že čtyři pětiny všech sborů vznikly ve dvacátém století.

V uplynulých deseti letech vznikly v provincii tři nové sbory, jeden z nich však se po pár letech opět zrušil, druhý (španělský) přešel do jiné církve (podle redaktorových osobních informací z hospodářských důvodů, Jednota ho nemohla příliš štědře podporovat), jenom jeden z nich tedy dál úspěšně pracuje.

I v jižní provincii hrálo a hraje důležitou roli vzdělávání, nejstarší tradici má Salem Academy, založená 1804, a byla to první vyšší dívčí škola v této části Spojených států.

Provincie má ve Winston Salemu centrum pro pomoc chudým (Sunnyside Ministries), které podporuje víc než půl milionem dolarů ročně. Důležitá je především bezplatná lékařská péče pro chudé děti.

Aljaška

Provincie Aljaška má dnes 23 sborů a 13 ordinovaných kazatelů. Členů je necelých 1700, ale jsou roztroušeni na ohromné ploše, rovnající se zhruba celé západní Evropě. Zvláště v zimě pak jsou vzájemně naprosto odříznuti. Proto je rozdělena do pěti distriktů,

Velice prosté ústředí Jednoty bratrské v Bethel na Aljašce, budova vpravo je zároveň kostel

Sbor St. Phillips, rekonstruovaný dřevěný kostelík černošského sboru Jednoty

a většina záležitostí se spravuje v každém distriktu odděleně. Jak plyne z počtů, ordinovaný kazatel je v každém druhém sboru a je potřeba služby řady neordinovaných pracovníků. V roce 2005 byla ordinována první kazatelka této provincie a v roce 2008 byl zvolen nový biskup.

Velkým úkolem je překlad bible do jazyka obyvatel (i když prakticky všichni umějí anglicky, jejich vlastní řeč je Yup'ik, eskymácké nářečí).

Nový zákon byl přeložen už před desítkami let, ale ze Starého zákona jsou dodnes jenom části. V současné době se na překladu intenzivně pracuje a měl by být hotov do pěti let. Zároveň se chystá nové vydání NZ, zvláště proto, že se hodně změnil pravopis a mladá generace začíná mít problém se starými texty. Ve sborech se obvykle konají shromáždění v angličtině i v původním jazyce, někdy obojí zároveň a střídavě, takže host neznající jazyk má dost práce.

Velkou pozornost věnují na Aljašce evangelizaci, zvláštní evangelizační shromáždění se všude konají nejméně jednou ročně, ale mnohdy častěji. Nesmírně rádi zpívají, s doprovodem zpravidla klavíru, ale také různých hudebních skupin a dokonce i s doprovodem z magnetofonu či CD. Pro práci s mládeží se rozhodli zřídit zvláštní místo na plný úvazek, aby se mohla práce rozvíjet opravdu intenzivně. Funguje vlastní rada pro práci mládeže, která se pravidelně schází a organizuje různé akce ve sborech, víkendy či tábory.

Vzdělávání laických kazatelů zajišťuje vlastní biblický seminář, dvouleté studium v Bethel. Současná krize se projevuje i na Aljašce, ani ne tak nezaměstnaností, protože se většina lidí žije soukromě rybolovem nebo lovem zvěře, jako růstem cen, které jsou už tak vysoké. Do spousty míst se musí veškeré zboží dovážet dost komplikovaně a náklady na dopravu se do cen promítají. Několik sborů nemá vlastní faru či byt pro kazatele, protože pořízení je mimořádně drahé. Ostatně i ústředí provincie sídlí v budovách, které by už naléhavě potřebovaly důkladnou opravu, nebo spíš novou stavbu.

Labrador

Labrador je misijní (dříve přidružená) provincie, která má jen 4 sbory, ale patří do nich asi 1700 členů, tedy stejně jako na Aljašce. Před pár lety nebyl na Labradoru jediný ordinovaný kazatel a hrozila krize sborového života. Dnes slouží alespoň dva ordinovaní kazatelé, přesněji kazatel a kazatelka. Do sboru v Hopedale přišel penzionovaný anglikánský kazatel, aby tu alespoň na čas pomohl službou, zatímco v Happy Valley a Makkoviku slouží kazatelka z jižní provincie v USA. Provincie má jednoho studenta teologie, který by měl absolvovat v příštím roce a snad nastoupit do služby.

Oproti Aljašce mají na Labradoru náskok v překladu bible. Její překlad v místním jazyce, Inuktitut, existuje už delší čas a v roce 2009 vyšlo nové vydání bible. Finančně je provincie závislá na podpoře z americké misijní organizace, která je zatím schválena do roku 2016. Bez ní si dnes nedovedou na Labradoru práci představit a otázka, co bude v budoucnosti, pokud by nedostávali pravidelnou podporu, je palčivá a znepokojivá.

z materiálů US 2009 redakce

Konference o dějinách a hudbě v Obnovené Jednotě Bethlehem 2010

Ve dnech 14. až 17. října 2010 se na Moravian College v Bethlehemu konala už třetí konference o dějinách a hudbě v Jednotě bratrské. Účastnilo se jí sedmdesát registrovaných účastníků ze řady zemí Evropy a z USA a celkem její přednášky navštívilo ke dvěma stům lidí.

Konferenci předcházelo setkání archivářů *Unitas fratrum* ze všech oficiálních archivů, které jsou dnes v Ochronově, Londýně, Bethlehemu a Winston-Salem. Toto setkávání už má tradici, koná se opakovaně a pomáhá jak ve výměně praktických zkušeností, tak ve vzájemné informovanosti o tom, co se v archivech UF dá nalézt. V Bethlehemském archivu potkáte kdykoli v hodinách pro veřejnost několik badatelů, pracujících na různých výzkumech, v poslední době dost často zaměřených na vztah a práci Jednoty mezi indiány.

Samotná konference se konala v prostorách Moravian College, převážně v historickém centru, v koleji pro hudbu a umění a v historickém sborovém domě, kde bývala v 18. století první modlitebna a kde je dnes muzeum. Pouze úvodní přednáška byla v budově teologického semináře.

bývalá modlitebna v historickém sborovém domě

Archiváři Jednoty bratrské, v popředí vlevo bratr Peucker z Bethlehemu, vpravo bratr Crews z Winston-Salem

Tématicky pokrývala konference širokou oblast, od bratrských písní starých i nových, přes výtvarné projevy (zvláště obrazy Johanna Valentina Heidta, který byl jakýmsi dvorním malířem rodiny Zinzendorfů), k dějinám především amerických sborů, ale také např. obtížnému období blouznivého života komunity v Herrnhagu nebo misijní činnosti.

Mimořádně zajímavá byla například přednáška o vzniku černošského sboru Jednoty ve Winston-Salem kolem roku 1800, kdy silil rasismus. Zatímco v 18. století žili černí a bílí američané ve sborech společně, na začátku 19. století se začal šířit názor, že černí nejsou stejní lidé jako bílí a i ve sborech jednoty se objevovalo např. odmítání jít s černochy společně k večeři Páně. Proto si černí Moravané založili vlastní sbor, který dlouho existoval samostatně, než zanikl přechodem většiny členů k metodistům.

Součástí konference byly nejenom přednášky o hudbě v Jednotě (mimo jiné o Johnu Gamboldovi), ale také menší koncerty, na nichž zazněla hudba skladatelů z Jednoty i na historické nástroje.

Ohlasy na konferenci byly mimořádně příznivé, spojení historie s uměním a hudbou je zajímavé jak pro posluchače, tak pro odborníky, historiky, teology a muzikology.

j.halama

náš seniorát

Američtí Moravané zpívali v Praze

Pěvecký sbor a komorní orchestr Moravian Church zahájil své letní turné po Evropě na začátku července 2010 v historickém sboru Central Church v Bethlehemu (Pensylvánie). A už 13. července vystoupili jeho členové v Praze v odpoledním koncertu v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí a 14. naposled ve večerním koncertu v kostele sv. Šimona a Judy na Starém Městě.

Vysoká umělecká úroveň a profesionalita tohoto pěveckého tělesa překonala všechna naše očekávání. Posluchači převážně z pražských církevních kruhů, které neodradilo tropické horko, neutuchající ani do večerních hodin, zaplnili velký sál kostela do posledního místa. Smíšený pěvecký sbor, speciálně zformovaný pro letošní turné, přednesl duchovní písně a instrumentální skladby rodilých nebo konvertovaných německých bratrských osadníků, jako byli Johann Christian Bechler, Christian Gregor, Johannes Herbst, David Moritz Michael a Johann Friedrich Peter. Od skladatelů, narozených a hudebně vzdělaných už v Americe, uvedl pěvecký sbor živé písně Johna Antese a Francise Florentina Hageny. Tyto duchovní písně, doprovázené komorním orchestrem, reprezentují hudební kulturu Starého světa – Evropy a Nového světa – Ameriky 18. a raného 19. století.

Členové bratrského pěveckého sboru jsou většinou učitelé, knihovníci, úředníci, kazatelé a také profesionální hudebníci, kteří udržují dědictví Moravian Church. Zpívají také při mimořádných oslavách a bohoslužbách církve, která má v Severní Americe přes 150 sborů a řadu společenství.

Vřelý potlesk a ovace ve stoje patřily nejen šedesáti zpívajícím a hrajícím mužům a ženám v slavnostním černém oblečení, ale i jejich uměleckému vedoucímu a dirigentovi Dr. Johnu Sinclairovi, který už desítky let pracuje na úpravách a instrumentaci staré bratrské hudby.

Koncertní večer uzavřela děkovnou modlitbou za Boží dar hudby Dr. Nola Reed – Knouse, která je v současné době ředitelkou „Moravian Music Foundation“ (Hudební nadace Moravian Church) v USA. Díky podpoře této nadace mohlo být uskutečněno i letní turné tohoto amerického sboru do Evropy.

Bylo pro mne velkou ctí, že jsem mohla po koncertu v kostele sv. Šimona a Judy pozdravit v zastoupení našeho sboru v Praze spolu se ses. Líbou Bernadovou a br. Petrem Blochem naši bratrskou teoložku ses. Ph.Dr. Nolu Reed – Knouse. Při této příležitosti jí byly předány fotografie, dokládající návštěvu zpívajících Moravanů z bratrského pěveckého sboru ve Winston–Salem (Severní Karolína) v modlitebně našeho sborového (a dnes už neexistujícího) domu v Praze, Hálkově ul. 5 před 35 lety.

Toto evropské turné zakončil pěvecký sbor dvěma koncerty v Německu v tradičních bratrských sborech, a to 16. – 18. července v Herrnhutu a v Niesky. Cestou se zastavili ještě ve skalách Kalicha u Železného Brodu, kde na místě tajných nočních bohoslužeb jejich pro víru pronásledovaných českých a německých předků vykonali krátkou pobožnost.

Marie Ulrichová

Víkendové setkání dorostu v Turnově.

Po letním táboře dorostu jsme připravili podzimní setkání, na které jsme pozvali nejen účastníky tábora. Někteří táborníci právě nemohli přijet a naopak se objevil i někdo nový. Poslední říjnový víkend nám přálo počasí a tak jsme bohatě naplnili i naše plánované představy. Nechme ale promluvit dorostence. Měli za úkol napsat pár slov o tomto setkání:

Když jsme se první den setkali u stolu na večeři už bylo v mých představách, že tento víkend bude super. Večeře byla výborná, také písňe a zábavné hry. V sobotu jsme šli na Vojtův statek, kde jsme obědvali v tee-pee a vařili nad ohněm výborný čaj z byliny Dobromysl. Cestu zpátky jsme si zpestřili s klisnou Drakotou. Každý se kousek vezl a kousek šel.

Večer jsme si připomněli příběh Davida mezi indiány a měli jsme vědomostní kvíz. V neděli ráno jsme uklízeli a pak šli na bohoslužby. Tam jsme zpívali písničky a četli z Bible. Po bohoslužbě jsme ještě nahráli na CD táborovou hymnu.

A na závěr ještě hlas: Bylo to tady super!! Těším se na další setkání.

Diamantoví manželé v našem seniorátu

Nestává se často, aby se v našem okolí blízkých lidí objevili “diamantoví” manželé, tedy ti, kteří jsou spolu vzácných 60 let. Letos máme dva takové manželské páry.

18. května 1950 uzavřeli v Praze manželství Jindřich Halama a Růžena Horejšová. Boží požehnání pro své manželství přijali ve sboru Jednoty bratrské v Mladé Boleslavi při nedělním shromáždění 9. července. Bratr Jindřich Halama byl tehdy pražským kazatelem Jednoty bratrské a sestra Růžena Horejšová studentkou pedagogické fakulty. Seznámili se za dob studií mezi mládeží mladoboleslavského sboru Jednoty bratrské, kam oba věrně a rádi docházeli.

4. listopadu 1950 uzavřeli manželství Rudolf Borski a Blažena Stránská. Bratr Rudolf Borski byl vikářem ve sboru Jednoty bratrské v Loučkách, sestra Blažena Stránská patřila do bratrského sboru v Železném Brodě. Tady se seznámili při shromáždění, když tu bratr Borski jednou kázal. Pán Bůh jim hned napověděl, že patří k sobě a oni to napovědění rádi přijali.

Dovedeme spočítat roky jejich manželství, pojmenovat jejich děti, vyjmenovat, ve kterých sborech oba manželské páry působily, ale nemůžeme postihnout, kolik to bylo odříkání, kolik lásky k bratřím a sestrám v „jejich“ sborech, kolik společných modliteb ... Co všechno se vejde do 60 let.... Na co se dobře vzpomíná, co je lépe zapomenout...

Když si můžeme připomínat jejich osobní výročí, radujeme se s nimi, děkujeme Pánu Bohu, že je spolu zachoval po celý tento čas, děkujeme oběma „diamantovým“ manželským párům za jejich práci a službu v Jednotě bratrské. A přejeme jim ještě roky spolu a mezi námi, Boží ochranu, dostatek zdraví a hezké vzpomínky.

Jiří Polma

Potštejn - čím žije náš sbor

Z čeho se radujeme a co nás naopak trápí? Radujeme se z toho, že se pravidelně scházíme každou neděli k naslouchání zvěsti Písma. Je nás jen malý hlouček kolem patnácti lidí. V létě nás posílí letní hosté, či lidé ubytovaní na faře. V zimě, když jsou silnice zaváté, někdy neprijedou z Trnova. Na nedělní besídku chodí pravidelně dvě děti. Věnují se jim dvě sestry a jeden bratr. V kázání se střídá kazatelka s bratrem kurátorem. Občas káže host, letos to byl bratr David Najbrt z Kostelce n. Orli. a sestry Eva Halamová a Eva Šormová.

Ve školním roce se každé úterý scházíme k biblickým hodinám. Loni jsme se zabývali Jakobovou epistolou a počátkem Janova Zjevení - jeho dopisy sedmi sborům. Pravidelně se nás schází pět, první úterý v měsíci v Trnově o dvě sestry více.

potštejnská mládež

V úterý dopoledne se setkávají maminky s malými dětmi. Společně většinou něco vytváříme a přitom si povídáme. Děti jsou ve věku od tří měsíců do dvou let. Až trochu povyroستou, zkusíme to s biblickými příběhy.

Podvečer je věnován biblickému kroužku. Schází se (zatím) dva kluci. Jeden ze sboru a jeho kamarád. Kroužek jsem už dvakrát nabízela dětem v základní škole, ale nikdo neměl odvahu přijít... (Že by to bylo tou farou?) Probíráme příběhy z cyklu Pozvání na cestu a k nim kluci vyplňují velice dobře vymyšlené pracovní listy.

Z mimořádných událostí za minulý rok ráda vzpomínám na návštěvu partnerského sboru Rhein-Main. Devět z nás s nimi prožilo několik krásných dnů v Herrnhagu. Příští léto se chystají k nám. Doufám, že jim připravíme stejně zajímavý program, jako oni pro nás.

Scházíme se i pracovně. Sestry dvakrát ročně k mytí oken a celý sbor k práci na faře a kolem ní. Loni jsme přesadili pod vedením sestry Líby 25 tují od naší bývalé budovy. Všechny se dobře ujaly.

Ač počtem členů malý, je náš sbor určitě aktivní. Tři sestry se střídají v úklidu fary a kostela. Sestra Helena se stará o ubytování hostů a rozlehlou farní zahradu. Bratr Milan zajišťuje údržbářské práce. Iva s Martinem natřeli zábradlí u kostela a pokračují v natírání plotu. Zdaleka jsem nevyjmenovala všechny, kteří se podílejí na chodu sboru – od bratra kurátora Dana (a pokladníka v jedné osobě), přes sestru Priu, která věrně doprovází náš zpěv, tři učitele nedělní školy,

...a potštejnský kostelík.

až po všechny sestry a bratry, kteří pomáhají svými rukama. Většinou to jsou kombinované funkce.

Protože naše rodina nebydlí na faře, poskytuje ji sbor k ubytování. Letos nás navštívilo několik rodin (jedna až z Anglie) a konaly se dva „tábory“. První byl tábor dětí ze sboru ČCE u Klimenta z Prahy pod vedením manželů Halamových. Druhý byl cyklistický pobyt pražské mládeže s Evou Šormovou. Setkání s návštěvníky obohacují i nás, proto jsme za ně vděční.

Co nás tíží? Asi nejvíce finanční starosti. Sbor se zadlužil koupí fary a kostela. V současné době sháníme peníze na opravu fasády kostela. Našlo se několik dárců, kteří sboru věnovali značnou finanční částku. Všem jim velice děkujeme.

Co dodat na závěr? Přijďte se sami podívat, jak to v našem sboru chodí. Scházíme se každou neděli v 9.00 hodin. Pokud jste z větší dálky, rádi vám poskytneme ubytování na naší faře.

Nada Běťáková, kazatelka

z církví doma i ve světě

Světové společenství reformovaných církví - důležitý krok k jednotě?

V červnu 2010 se v Grand Rapids, v Michiganu, konal sjednocující sněm reformovaných církví, dosud sdružených v nám dobře známé Světové alianci reformovaných církví (WARC), do níž patří i ČCE, a v Reformované ekumenické radě (REC).

Nově vzniklé společenství se nazývá Světové společenství reformovaných církví (World Communion of Reformed Churches – WCRC) a spojuje drtivou většinu církví vzešlých z kalvinistického proudu reformace.

Světová aliance reformovaných církví vznikla roku 1970, spojením dvou do té doby existujících reformovaných svazů, a zahrnovala církve reformované, presbyteriánské, kongregační a sjednocené (kde reformovaní tvořili jen část – například právě ČCE). Celkem v ní bylo 218 církví ze 107 zemí světa a členskou základnu tvořilo asi 75 milionů křesťanů. Ústředí Reformované aliance bylo v Ženevě.

Reformovaná ekumenická rada vznikla v roce 1946 z konzervativněji orientovaných reformovaných církví. Měla 39 členských církví ze 25 zemí, převážně v Africe a Asii, z evropských církví byla jejím členem jenom řecká evangelická církev a jedna francouzská reformovaná církev. Celkový počet reformovaných křesťanů sdružených v této organizaci byl asi 12 milionů a její ústředí bylo právě v Grand Rapids. Při vzniku Aliance se

REC jako celek odmítla připojit, postupně však se větší část jejích členských církví stávala členy WARC jednotlivě.

Proto nebylo velkým překvapením rozhodnutí o spojení obou reformovaných svazů, které učinila jejich vedení na jaře 2006. Tím byl zahájen proces jednání o sjednocení, byl zvolen název nového společenství a postupně připraveno vše k uskutečnění formálního sjednocení. K tomu tedy došlo letos v červnu a pro všechny z nás, kdo jsme byli po desítky let zvyklí na Alianci reformovaných církví, začíná období zvykání si na nové jméno.

Že by sjednocení přineslo i nějakou větší změnu programu či obsahu práce není pravděpodobné. Základní programové prohlášení nového společenství potvrdilo dosavadní směřování: se soustředěním na historická vyznání reformovaných církví chce zvěstovat evangelium, pomáhat lidem v duchovní nouzi, v praktické oblasti pak hájit lidská práva, svobodu náboženství, bojovat proti hospodářské nespravedlnosti a chudobě a podporovat rovnost mezi pohlavími. To jsou hlavní směry práce, kterou chce WCRC následovat Kristovo slovo, že přišel, aby lidé měli „život v hojnosti“ (Jan 10,10).

Synod spojené evangelické luterské církve v Německu se na svém podzimním zasedání mimo jiné zabýval výukou náboženství ve školách. Se znepokojením konstatoval, že potřebnost tohoto vyučování je opakovaně zpochybňována. Zdůraznil, že církve musí umět ve veřejnosti přesvědčivě zdůvodnit hodnotu vzdělání v náboženských otázkách a výuku obhajovat. V této souvislosti také s potěšením uvítal nové vydání Evangelického katechismu pro dospělé, který právě vychází v osmém, nově zpracovaném vydání.

Adventní kalendář na mobilu. Na mobilní telefony můžeme mít různé názory, neslyšícím však přes funkci psaných zpráv (SMS) skvěle slouží. Letos pro ně v Německu už počtvrté přichystali adventní kalendář, který mohou po celý advent dostávat každé ráno jako SMS zprávu. Informace, adventní zamyšlení a další texty od prvního adventu do vánoc. Pro neslyšící je tato služba zdarma, objednat si ji může kdokoli další, kdo by o ni měl zájem.

Násilí proti křesťanům. Letošní masivní násilí proti křesťanům v Iráku, kde zahynuly stovky lidí jen proto, že navštívily křesťanský kostel, vyvolalo po světě vlnu rozhořčení i otázek. Objevila se mimo jiné informace, že zatímco v roce 1800 byly zprávy o 2500 zabitých křesťanech z náboženských důvodů, v roce 2009 bylo ve světě zabito přes 170 tisíc křesťanů z náboženských důvodů. Kromě bezmoci, kterou při těchto zprávách pocítujeme, se objevují i úvahy o důvodech tohoto jevu. Konzervativní křesťané mohou tuto záležitost pokládat za projev odporu toho Zlého proti zvěsti evangelia, ale strážlivě uvažující by si měli položit otázku, jak se v poslední době projevuje takzvaná křesťanská civilizace, že se proti ní se zoufalým sebevražděným násilím obrací více a více lidí. Také téma pro zamyšlení v adventu.

ráj srdce

Co si myslí Pan Cogito o pekle

Nejnižší kruh pekla. Přes všeobecně rozšířené mínění jej neobývají ani despoti, ani matkovrazi. Je to azyl pro umělce, plný zrcadel, nástrojů a obrazů. Na první pohled je vidět, že jde o nejkomfortnější pekelné oddělení a to bez smůly, plamenů a tělesného mučení.

Po celý rok se tu konají soutěže, festivaly a koncerty. Ale tato sezóna nemá vrchol! Neboť ten je permanentní, dokonce absolutní. Každý čtvrtek tu vznikají nové směry. Nic a nikdo není s to zadržet avantgardu v triumfálním pochodu.

Belzebub miluje umění. Pochvaluje si, že jeho sbory, jeho básníci a jeho malíři už téměř převyšují ty nebeské. Kdo má lepší umění, má lepší vládu – to je jasné. Zanedlouho budou moci soutěžit na Festivalu dvou světů. A pak uvidíme, co zůstane z Danteho, Fra Angelica a Bacha.

Belzebub podporuje umění. Zajišťuje svým umělcům pokoj, dobré živobytí a absolutní izolaci od pekelného života.

Zbigniew Herbert. Černá růže

Ďábel není žádný tvůrce,
dovede však přetvářet
zpěv kůřů andělských
ve řvaní draka.

O mnohých slavných jménech,
známých celému světu,
všemohoucí Bůh
má nejméně informací.

Nikdy jsem vás neznal... (Matouš 7,23)

připravil Miroslav Matouš